

Biz Askerdik Doğuştan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Mart 2020

“Azıcık hatırla beni. Mutlu yaşamaya korkunç ihtiyacımız var.”(Alıntı)

Mevsimdi, çöreklenen nidaları bir sepete toplayıp da yerleştiren ve duyguların ç/ağrısı iklimi giyinmiş yüreğin de bekası.

Aşka ne hacet?

Söylemdi aşkın ırkını ve dilini sorgulayan ve yalandı dolunayın hüznüne kefil bir varyemez tabiriyle aşkın ve özlemin asla sırtının yere gelmediği.

Büyüyen bir devinim ve devrim elbet saklı tutulası sırların kirinden doğan yangın ve devasa bir düş pazarı; cennetin muadili sevgi ve inançla şevkle yaklaşan müzmin huzur ve sevdanın yanık teni.

Bir mevta idi kimi zaman sırdaş iklim ve cesaret ve yolculuğun da maktulü iken verilecek son nefes. Hazanın ayaklarında yas kazılıydı ve zabıt tutan melekler soluksuz kalan güneşe verip veriştiriyordu.

Soytarı gölgeler sessizliği giyindi ve azametle tırmandılar kibrin dağına ve kibrit çakıp da... lakin izin vermedi Yaratan ne de olsa özünde masum ve aşıktı insan ve izin vermedi dünyanın dönüşünü sonlandırmaya.

İkbalî inançtı günün.

İndinde sırlar saklıydı ve Allah'ın bildiğini kuldan saklamak da neyin nesiydi?

Bir yetim yürek ki aşkın ve özlemin kıpraştığı.

Bir süt kokan bebek ki; şehit düşen babasının adını taşıyan.

Ve bir kadın ki; ana ve eş ve soytarı kumpaslar küpe oldu düşmanın kulağına ve su uyudu düşman da uyur gözüktü lakin eli ve kulağı tetikteydi ülkenin neferlerinin.

Sözcükler yanıyordu için için ve şehir yaralıydı kardeş şehirler gibi.

İlahî Gücün sonsuzluğu ve bitimsiz niyazı Müminin.

Aşkın kefareti idi belki de ölümsüzlük ve ölümlle yüzleşmek çocuk oyuncağı idi.

Botların altı aşınsa da tükenmezdi gücü yüreklerin ve Türkiye'nin neferlerinin: elbet soru işaretleri dağılacaktı ve iklim burnunu çekmeden soluklar tutuldu aşıldı da dağ tepe.

Laneti çemkiren iblis ve kıyamet alameti iken bunca felaket ve ünlemden ibaret korkular elbet şahitti Türk askerinin gücüne.

Mevsimdi yarınlara çaput bağlayan.

Yalandı asla tanınmayan tek hak.

Zulümdü pekişen ve cesaretin önünde tuzla buz oldu zalim yürekler ve bandıkça vatan aşkını inanca çürük raporu alan isyankâr bedeller tek seferde sonsuzluğa uğurlandı ve kanat açan melekler ve nidaların sürüklediği milyonlar ve...

Çatısı akan evren ve insan olmanın gururu ile yaşayan vatanına âşık insanlar.

Bir selamdı titreşen yürekleri tek seferde azat edip de gücün doruğuna tırmanan asil benlikler.

Çiçekler katmerliydi mevsim kederliydi belki de ama umut hep vardı ve var da olacaktı.

Türk'ün gücünün ve korkusuzluğunun önünde düğmeler iliklendi ve cihan hazır ola geçti.

Efkârın yitimi.

Vatan sevdasının da ölümsüz titri.

Biz askerdik doğuştan ve biz iyi bilirdik neyin neye denk düştüğünü ve vatanına yanık türküler bel bükmedi ve sıralandı da bir bir.

Kötülük ve kinaye.

Şiddet ve zulüm elbet vatan topraklarına göz koyanlar.

İnci gerdanlığı ile dünyanın en güzel kızıydı İstanbul ve Türklerin sesi ile çalkalanan: yıkılmak üzereydi rüyalar nasıl ki vatan toprağı kutsalımızdı ve nasıl ki muhteşem bir dinin de mensubu milyonlar.

Hatırı kalmış mıydı acıların?

Soluklar tutulmuş muydu?

Gaza basan iklimle bahar geldi memlekete ve freni olmayan kötüler ve günahkâr zalimler toz duman edildi ve edilecekti de ki aksini düşünmek asla gelmezdi akla.

Bir betimleme ışığın muadili ve sözcükler çağlayan yürekleri dağlayan acılardan da korkusu olmayan.

Sızan irin gibi ve habis ruhlar gibi kirlî.

Masum kahramanlar; canını yok sayan vatan âşıkları ve onları yiğit doğuran analar ve elleri kınalı eşler...

Yetim kalmış bir çocuğun da çocuğu yetim kalabilirdi ve gözünü kırpmadan altına imzasını atan kınalı kuzular.

Kadın olmaksızın ve çocuk olmaksızın kan çanağı mevsimin de ferî kaçmadan ve asker olmanın gönülde yatan bir aslan olduğu ve her askerinin da aslında birer aslan da farkının olmadığı.

Asalet doğuştandı tıpkı sevginin ve inancın sınır tanımadığı gibi.

Bir Türk dünyaya bedeldi madem milyonlarsa koca evreni sağanak misali rahmetle buluşturan ve gözü pek olmanın da aslında tek yasası idi vatan sevdalısı bir tutumla tüm dünyayı da peşinde sürükleyecek adalet çağrısı ve sahip çıktığımız mazlum ve mağdurlar elbette önce Rabbin sonra bizlerin koruması altındaydı.

Sabırla közleyip de.

Şükür yüklenip de düşen yollara.

Şanlı bayrağımızın ve aziz vatanımızın da bekası idi madem: elbet nöbet sırasını bekliyorduk birer birer ve yüreklerimizde açan katmer katmer güller aslında vatan aşkının şafağında müzmin bir coşkuydu ve sahiplenme güdüsü ile bizleri de sahiplenen yüce Mevla.